

[Birgitte Husmark]

Der var endnu en grund til at tøve en kende med at udnævne Thailand som programsamarbejdsland: udsigten til at skulle afvikle igen gør et engagement endnu mere urimeligt, som hr. Erik B. Smith også var inde på.

Når vi beskæftiger os så meget med kriterierne for valg af lande, er det naturligvis ikke alene af hensyn til de allerede foretagne valg, men mindst lige så meget af hensyn til de samarbejdslande, som skal udpeges fremover.

Hr. Fischer understregede demokratibegrebet, og det mener vi også vil være vigtigt ved fremtidige landevalg. Igen må spørgsmålet, om bistanden vil kunne få den af Folketinget ønskede effekt, ligge i baghovedet på os, for hvis vi ikke kan nå de befolkningsgrupper og få iværksat de projekter, som vi ønsker, er det ikke rimeligt at gå ind i et givet land.

Når vi har fremsat vort dagsordensforslag, er det bl.a., fordi der i diskussionsrunderne gang på gang har været nævnt et antal muligt kommende asiatiske programsamarbejdslande, og her er det for os at se ikke tilstrækkeligt at begrunde en programindsats med eksistensen af de såkaldte fattigdomslommer, som bl.a. hr. Bjørn Elmquist var inde på. Netop her er der nok en væsentlig politisk uenighed.

Hr. Mogens Elvensøs populisme kan vi ikke rigtig bruge til noget.

Til gengæld var vi meget glade for hr. Jørgen Estrups bemærkninger om nødvendigheden af, at Danida bliver godt bemandet, for vi står vel i den situation, at med det stigende antal bistandsmidler, som skal administreres, og med den stigende indsats, som det indtil nu har været muligt for Danida at præstere, har vi nået en kvalitet af den bistand, som bliver sat i værk, der faktisk er ret bemærkelsesværdig. Man kan være bange for, om det kan fortsætte, og vi mener ikke, at de budgetmæssige rammer, de lønsumsrammer, som Danida er underlagt, harmonerer med de voksende midler og de voksende krav, som Udenrigsudvalget og Folketinget stiller til kvaliteten af bistanden. Det harmonerer ikke med hinanden, og vi vil meget håbe, at udenrigsministeren vil kigge på det.

Hr. Glønborgs bemærkninger vil jeg sige tak for. Vi er også enige i, at Indien bør inddrages som et programsamarbejdsland, og vi vender os imod den stigning i bistanden, som er planlagt. Det er et skulderklap til en regering på et tidspunkt og i en situation, som vi ikke synes vi kan forsvare.

Til hr. Kelm-Hansen vil jeg sige, at vi selvfølgelig har overvejet, om det var tilstrækkeligt og godt, at Rådet for Internationalt Udviklings-samarbejde er inde i debatten og inde i landevalget på den måde, som tilfældet er, men vi mener, at sådan som praksis har været, når det er så store og kontroversielle spørgsmål, der skal tages stilling til, har høringsfristen for rådsmedlemmerne og muligheden for at starte en udadvendt debat været alt for ringe. Derfor fremsatte vi et dagsordensforslag om at få fastlagt en høringsprocedure, sådan at den kan komme ud og blive folkeligjort, mens der endnu er noget at have til debat. Når toppolitikere først har lagt sig fast på, hvilke lande der skal være fremtidige programsamarbejdslande, er det ikke lige så interessant at diskutere spørgsmålet.

Endelig vil jeg sige tak til udenrigsministeren for de svar, vi har fået, også selv om udenrigsministeren ikke ønsker at nævne navne, fordi diskussionen hører hjemme andetsteds, som udenrigsministeren siger. Det er på sin vis rigtigt, for vi kan på et hvilket som helst tidspunkt tage, hvad vi ønsker, op i Udenrigsudvalget, og vi kan bede udenrigsministeren komme i samråd i Udenrigsudvalget. Det er bestemt sandt, men SF's pointe i denne sammenhæng er, at vi ønsker en åben, udadvendt debat. Vi fremsatte vort dagsordensforslag, fordi vi ikke kan gå ud med det, der sker i et udvalg, på samme vis. Udvalget er et lukket forum, og derfor kommer der ikke nogen udadvendt debat på den måde.

Udenrigsministeren appellerede lidt til SF's menneskekærlighed eller fornuft, eller hvad det nu var, udenrigsministeren forsøgte at appellere til. Jeg håber bestemt også, at vi kan stå inde for vores indstilling til at hjælpe grupper af fattige personer i lande, der i øvrigt er velstillede, og hvis der foreligger ekstreme situationer, kan nødhjælp selvfølgelig komme på tale. Det vil jeg ikke afvise, men i den sammenhæng kunne man igen overveje spørgsmålet om Indien og måske også Egypten. Jeg ved ikke, hvor store fattigdomslommer de egentlig har.

Vi mener stadig væk ikke, at det er en statslig opgave at reparere på et lands frivillige politisk bestemte fordelingspolitik, hvis der ikke er andre grunde. Det, der i stedet kan lade sig gøre, kan udføres af de ikkestatslige organisationer, for de legitimerer ikke en forskelsbehandling af befolkningsgrupperne på samme måde, som en